

for overvejelserne om begrænsning i kommunernes frie adgang til at udskrive grundskyld.

Betænkningen belyser – i overensstemmelse med udvalgets kommissorium – især spørgsmålet ud fra en kommunal finansieringssynsvinkel.

Det er imidlertid regeringens opfattelse, at disse spørgsmål er af en sådan betydning og vægt, at de også må ses i sammenhæng med regeringens planer om en reform på indkomstskatteområdet. Regeringen anser det derfor for mest hensigtsmæssigt, at de videre overvejelser på disse områder sker i forbindelse med drøftelserne og forhandlingerne om regeringens skattereform.

På denne baggrund har regeringen i nærværende lovforslag indskrænket sig til at foreslå nogle ændringer i den kommunale ejendomsskattelev, som umiddelbart kan gennemføres på det foreliggende grundlag.

Det foreslås således at ophæve den nuværende 10-promilleregulering for kommunal grundskyld, som i mange tilfælde påtvinger kommuner, hvis borgere rammer skatteloftet, en forhøjelse af grundskylden, som ikke står i et rimeligt forhold til det tab, staten lider som følge af skatteloftsreglen.

Regeringen har endvidere overvejet, om den amtskommunale grundskyldpromille fortsat bør være fastsat ved lov.

Uanset at meget taler for, at der på dette område gælder de samme regler for kommuner og amtskommuner, har regeringen fundet, at den lovfæstede grundskyldpromille nu er et så veletableret led i finansieringen af amtskommunerne, at der næppe er anledning til ændringer.

Det foreslås derfor at fortsætte den nedtrapning af den amtskommunale grundskyldpromille fra 13 til 10, der er sket i skatteårene 1982–85, således at promillen fra og med 1989 kommer til at udgøre 6.

3. Udtalelser over lovforslaget

Af tidsmæssige grunde har det ikke været muligt i bemærkningerne at indarbejde udtalelser over lovforslaget fra Kommunernes Landsforening, Amtsrådsforeningen i Danmark samt Københavns og Frederiksberg kommuner. Udtalelserne fra de pågældende organisationer og kommuner vil blive fremsendt til folketinget i forbindelse med udvalgsbehandlingen af lovforslaget.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Ifølge den kommunale ejendomsskattelev kan kommunalbestyrelserne som udgangspunkt frit fastsætte grundskyldpromillen. Den eneste begrænsning i denne retning er den såkaldte 10-promilleregulering i lovens § 2, stk. 2, hvorefter grundskyldpromillen i en kommune under visse omstændigheder skal udgøre mindst 10. Reglen går nærmere ud på, at grundskyldpromillen i en kommune skal fastsættes til mindst 10 for et givet skatteår, hvis kommunen har ramt og vil ramme udskrivningslovens skatteloft, dels i året to år forud for det pågældende skatteår, og dels i selve skatteåret. For 1985 betyder det, at en kommune er omfattet af reglen, hvis den samlede kommunale og amtskommunale udskrivningsprocent var på 29,0 pct. eller derover i 1983 og på 28,0 pct. eller derover i 1985. (Udskrivningslovens skatteloft er for begge år 73 pct. Inden for loftet skal rummes skatteprocenten på højeste trin i statsindkomstskatteskalaen (39,6 pct.), folkepensionsbidrag (3,5 pct.) og bidrag til dagpengefonden 1 og 2 pct. i henholdsvis 1983 og 1985, i alt henholdsvis 44,1 og 45,1 pct. Der er derefter »plads« til en samlet kommunal og amtskommunal udskrivningsprocent på henholdsvis 28,9 og 27,9 pct., før loftet rammes).

Reglen, der har haft virkning fra og med skatteåret 1972–73, blev indsat i den kommunale ejendomsskattelev ved lov nr. 327 af 18. juni 1969.

Baggrunden var, at man fandt det rimeligt, at en kommune fik pligt til at dække en større del af sit udskrivningsbehov gennem grundskyld, når der anvendes en så høj udskrivningsprocent, at dens skatteydere kunne nå op over skatteloftet, idet skattetabet ved nedsættelsen af beskatningen udelukkende skal bæres af staten.

Siden reglens indførelse har det imidlertid ved forskellige lejligheder været drøftet i folketinget, om den kunne anses at udgøre en rimelig og hensigtsmæssig begrænsning i kommunalbestyrelsernes adgang til at fastsætte grundskyldpromillen.

Det er som nævnt regeringens opfattelse, at statens skattetab som følge af skatteloftet er af en så beskeden størrelse, at en opretholdelse af 10-promillereglen ikke kan begrundes.

Som det fremgår af tabel 1 nedenfor, er den gennemsnitlige grundskyldpromille derudover faldet fra i 1972/73 at udgøre 20,2 promille til i 1985 at udgøre 12,5 promille. Dette taler efter regeringens opfattelse ligeledes for, at 10-promillereglen ikke kan siges at være rimelig set i forhold til de grundskyldpromiller, som de enkelte kommunalbestyrelser selv fastsætter.